

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 8 listopada 2013 r. wniesionym przeciwko (...) sp. z o. o. w W. i (...) 1 F. z siedzibą w W. J. J. zażądała ustalenia nieistnienia zobowiązania wobec pozwanych wynikającego z zawartej w dniu 29 września 2012 roku z pozwanym (...) Centertel umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w zakresie dostarczenia usługi dostępu do Internetu oraz z umowy cesji wierzytelności z dnia 16 maja 2013 r. zawartej pomiędzy pozwanymi.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w dniu 29 września 2012 r. zawarła z (...) sp. z o.o. w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w zakresie dostarczania usługi dostępu do Internetu. Umowa zawarta była poza siedzibą (...) sp. z o.o., w sklepie (...) świadczącym usługi na rzecz (...) sp. z o.o. Powódka wskazała, że do zawarcia umowy namówił ją pracownik sklepu (...). Powódka nie miała możliwości ustalenia, czy usługa (...) będzie działała z miejsca jej zamieszkania. Po powrocie do domu i bezskutecznych próbach uruchomienia usługi (...), okazało się, że nie można z niej skorzystać z uwagi na zbyt słaby zasięg przekaźnika telefonii komórkowej (...) sp. z o.o. Wobec powyższego, w dniu 1 października 2012 r. powódka złożyła w sklepie (...), w którym zawarła umowę, oświadczenie o rezygnacji z usług (...) sp. z o.o. z powodu braku możliwości korzystania z zakupionej usługi w miejscu swojego zamieszkania. Następnie w dniu 6 października 2012 r. na żądanie pracownika punktu (...), złożyła oświadczenie o rozwiązaniu umowy na formularzu (...) sp. z o.o. wówczas została wezwana przez pozwanego ad 1 do zapłaty kwoty 1.464,64 zł. Powódka wskazała, na pisma jakie skierowała do pozwanego ad 1 z informacją o odstąpieniu od umowy i opisując okoliczności sprawy. Następnie w dniu 17 maja 2013 roku otrzymała informację o cesji wierzytelności i wezwanie do zapłaty na rzecz pozwanego Funduszu.

W ocenie powódki zawarcie przez nią umowy poza siedzibą pozwanej Spółki z osobą niebędącą pracownikiem pozwanego uprawniało ją do odstąpienia od umowy i z uprawnienia tego skutecznie skorzystała, z uwagi na niewywiązanie się przez pozwanego ad. 1 z warunków umowy tj. brak świadczenia usługi dostępu do Internetu. Ponadto powódka powołała się na błąd co do faktu, polegający na zawarciu umowy pomimo braku technicznych możliwości korzystania z usługi w miejscu zamieszkania. Brak wykonywania umowy przez pozwaną Spółkę również uzasadniał odstąpienie od umowy. W przekonaniu powódki ponadto umowę w imieniu (...) Centertel podpisała osoba niedysponująca pełnomocnictwem do dokonywania czynności prawnych w imieniu tej Spółki.

(pozew k. 2-4)

Pozwany (...) sp. z o. o. w W. – obecnie (...) Spółka Akcyjna w W. – reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów sądowych w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany potwierdził okoliczności zawarcia z powódką w dniu 29 września 2012 roku umowy świadczenia usług telekomunikacyjnych. Wskazał, że umowa została zawarta na okres 24 miesięcy i abonentowi została przyznana ulga w wysokości 1.402,76 zł. Pozwany potwierdził też, że w dniu 6 października 2012 r. powódka złożyła oświadczenie woli o rozwiązaniu umowy jako przyczynę rezygnacji wskazała brak zasięgu. Pozwany wskazał, że stosownie do zapisów pkt VI umowy z uwagi na rozwiązanie umowy przez abonenta dokonał naliczenia roszczenia z tytułu zwrotu ulgi zgodnie z ust 2. Łącznie należność z tytułu zaległej ulgi oraz nieuiszczonej opłaty abonamentowej wyniosła na dzień rozwiązania umowy kwotę 1.464,64 zł: nieopłacone faktury VAT w wysokości 181,82 zł oraz ulga 1.282,82 zł. Pozwana spółka wskazała, że po wszczęciu postępowania reklamacyjnego wyjaśnił powódce podstawy i przyczyny naliczenia opłat związkach z przedterminowym rozwiązaniem umowy. Pozwany zaprzeczył, by umowa z dnia 29 września 2012 roku została zawarta poza siedzibą pozwanego przedsiębiorstwa. Wskazał, że zawarto ją w lokalu autoryzowanego przedstawiciela pozwanego ad. 1, który miał uprawnienia do jej zawarcia. Podniósł też, że umowa dotyczyła Internetu mobilnego i z racji swojego charakteru nie jest przypisana do tylko jednej konkretnej lokalizacji. Pozwany ad. 1 wskazał także, że powódka nie przedstawiła żadnego dowodu potwierdzającego, iż usługa nie działała w miejscu jej zamieszkania.

(odpowiedź na pozew k. 38-39)

Także pozwany (...) 1 F. z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany Fundusz zakwestionował istnienie interesu prawnego strony powodowej do występowania z roszczeniem wynikającym z art. 189 k.p.c. a także legitymację bierną po swojej stronie. Pozwany wskazał, że nie ma żadnego związku z powództwem o ustalenie istnienie bądź nieistnienie wierzytelności przysługującej podmiotowi trzeciemu.

(odpowiedź na pozew k. 27)

W odpowiedzi na stanowisko pozwanego Funduszu, powódka powołując się na treść kierowanych do niej przez pozwanego pism, wskazała na obawę wpisania jej przez pozwanego na Krajowego Rejestru Długów. Podniosła też, że w dacie wytoczenia powództwa nie wiedziała o skierowanym wobec niej przez pozwanego Funduszu powództwie o zapłatę. Informację taką uzyskała dopiero w dniu 31 stycznia 2014 roku. Zdaniem powódki przysługują jej takie same zarzuty wobec nabywcy wierzytelności jak i wobec zbywcy.

(pismo k. 32-33)

Podczas rozprawy w dniu 2 czerwca 2014 roku pełnomocnik pozwanej spółki wskazał na toczące się postępowanie o zapłatę należności, podnosząc, że powyższa okoliczność przekreśla interes prawny powódki w wytoczeniu niniejszego powództwa.

Sąd uznał za ustalone następujące okoliczności:

W dniu 29 września 2012 r. w G. w sklepie należącym do (...) sp. z o.o. będącym jednocześnie autoryzowanym przedstawicielem (...) Spółka Akcyjna w W. (wówczas (...) sp. z o. o. w W.) J. J. dokonując zakupu przenośnego komputera typu laptop zawarła także umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). Przedmiotem umowy zawartej na okres 24 miesięcy był Internet bezprzewodowy O. F. 79 z miesięcznym limitem 160 zł. W związku z zawarciem umowy powódce została przyznana ulga w wysokości 1.402,76 zł. Jednocześnie powódka dokonała zakupu aparatu telefonicznego H. (...) za cenę 3 zł brutto.

Zgodnie z pkt VI ust 1 umowy w przypadku jej rozwiązania przez abonenta lub przez operatora z winy abonenta przed upływem terminem określonego w umowie, z której zawarciem wiązało się przyznanie abonentowi przez operatora ulgi, operatorowi przysługiwało względem abonenta roszczenie o zwrot przyznanej ulgi w wysokości określonej w umowie, pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Z ust 3 wynikało, że wysokość ulgi przyznanej abonentowi oznaczała kwotę stanowiącą sumę upustów udzielonych abonentowi na dzień zawarcia umowy, wyrażająca się w różnicy pomiędzy ceną podstawową usługi telekomunikacyjnej lub towaru zakupionego przez abonenta w związku z zawarciem umowy, a ceną promocyjną oferowaną przez operatora abonentowi. Upust mógł dotyczyć w szczególności: opłaty aktywacyjnej, należnych opłat abonentowych, ceny zakupu terminala lub innego sprzętu, przyznanych abonentowi zniżek na usługi telekomunikacyjne. Ust. 4 umowy z kolei stanowił, że żądnie zapłaty roszczenia nie dotyczyło przypadków, w których przepis prawa uprawniający abonenta do rozwiązania umowy bez obowiązku zapłaty roszczenia stanowiącego ekwiwalent ulgi przyznanej w związku z zawarciem umowy. Częścią integralną umowy był regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych w sieci telekomunikacyjnej GSM (...) i (...) przez spółkę (...) sp. z o. o. z dnia 19.09.2005 r. Abonent mógł wypowiedzieć umowę w każdym czasie z zastrzeżeniem § 20 pkt 7 i 8 ze skutkiem prawnym nie wcześniej niż na koniec okresu rozliczeniowego następującego bezpośrednio po okresie rozliczeniowym w którym Biuro (...) operatora otrzymał pismo abonenta o wypowiedzeniu umowy.

(dowód: umowa k. 5-9, potwierdzenie odbioru aparatu k. 10, przesłuchanie powódki w charakterze strony k. 121-122, rozwiązanie umowy k. 12, pełnomocnictwo k. 108, 109)

Po przyjeździe do miejsca zamieszkania powódki przy ul. (...) w G. i próbach uruchomienia usługi (...) mobilnego okazało się, że z uwagi na zbyt słaby zasięg przekaźnika telefonii komórkowej należącego do pozwanego ad. 1, brak jest możliwości skorzystania z usługi.

(dowód: przesłuchanie powódki w charakterze strony k. 121-122, zeznania świadka W. G. k. 120-121)

Z uwagi na powyższe powódka w dniu 1 października 2012 r. złożyła oświadczenie woli o rozwiązaniu umowy, jako przyczynę rezygnacji podając brak zasięgu w miejscu zamieszkania. W dniu 6 października 2012 roku powódka w sklepie (...) złożyła wypowiedzenie umowy na formularzu pozwanego operatora, które tego samego dnia zostało przesłane do siedziby pozwanego.

(oświadczenie k. 11, rozwiązanie umowy k. 12, potwierdzenie nadania k. 13)

Pismem z dnia 4. stycznia 2013 r. pozwana spółka poinformowała powódkę o dokonanym naliczeniu roszczenia z tytułu zwrotu ulgi oraz nieuiszczonej opłaty abonamentowej, która na dzień rozwiązania umowy wyniosła 1.464,64 zł i składały się na nią: nieuiszczona faktura na kwotę 181,82 zł oraz ulga w wysokości 1.282,82 zł. W odpowiedzi powódka odmówiła uiszczenia żądanej kwoty. Swoje stanowisko podtrzymała w kolejnym piśmie z dnia 22 lutego 2013 roku.

(dowód: pismo k. 14, pismo k. 15-16, pismo k. 17-19)

Na podstawie umowy zawartej w dniu 16 maja 2013 roku pomiędzy (...) Spółka Akcyjna w W. a (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. dokonano cesji wierzytelności przysługującej Spółce wobec powódki, wynikającej z obowiązku zwrotu udzielonego przy zawarciu umowy upustu w cenie urzędzenia. Pismem z dnia 17 maja 2013 roku Fundusz zawiadomił powódkę o cesji wierzytelności oraz wezwał ją do zapłaty łącznej kwoty 1.527 zł. Kolejne wezwania wraz z ostrzeżeniem przed wpisem do Krajowego Rejestru Dłużników skierował powód w dniach 17 maja 2013 r. J. J. wielokrotnie kontaktowała się z Funduszem przedstawiając swoje stanowisko odnośnie przelanej wierzytelności i sugerując wystąpienie przez Fundusz z powództwem, w celu ostatecznego wyjaśnienia istniejącego sporu. Wobec braku inicjatywy procesowej ze strony Funduszu J. J. zdecydowała się na wystąpienie z powództwem o ustalenie nieistnienia zobowiązania.

(dowód: pismo k. 77, pisma k. 78, 81, 82-83; przesłuchanie J. J. w charakterze strony, k. 122)

Pozwem z dnia 29 października 2013 r. (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. wystąpił o zasądzenie od J. J. kwoty 1.614,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami na podstawie zawartej z (...) sp. z o.o. umowy cesji wierzytelności wynikającej z zawartej z powódką ww. umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 29 września 2012 roku. W dniu 24 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, na mocy którego zasądził od J. J. kwotę zgodną z żądaniem zawartym w pozwie. Od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw wniosła J. J..

(dowód: akta sprawy VI Nc-e (...) Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie)

Przytoczone ustalenia poczynione zostały na podstawie powołanych wyżej dowodów z dokumentów oraz zeznań W. G. i wyjaśnienia powódki. Żadna ze stron nie zakwestionowała wiarygodności i autentyczności powołanych dokumentów, nie znalazł do tego podstaw również Sąd.

Sąd zważył, co następuje.

W świetle całokształtu materiału zgromadzonego w niniejszej sprawie pierwszoplanowymi kwestiami okazały się legitymacja procesowa po stronie pozwanej Spółki, rozumiana jako uprawnienie do uczestniczenia w konkretnym postępowaniu cywilnym w charakterze pozwanego (legitymacja bierna) oraz istnienie interesu prawnego po stronie powódki w zakresie roszczenia wobec pozwanego Funduszu.

Przepis art. 189 k.p.c. będący podstawą żądania określa materialnoprawne przesłanki zasadności powództwa, w którym powód domaga się sądowego ustalenia istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa.

Do przesłanek powództwa o ustalenie stosunku prawnego lub prawa należy istnienie interesu prawnego po stronie powoda w wystąpieniu z powództwem oraz istnienie stosunku prawnego lub prawa, którego powództwo dotyczy. Jeżeli strona powodowa nie domaga się ustalenia istnienia prawa w określonej wcześniejszej chwili, obie te przesłanki powinny być spełnione w czasie zamknięcia rozprawy przez sąd (art. 316 § 1 k.p.c.). Ciężar dowodu tych przesłanek spoczywa, zgodnie z art. 6 k.c., na powodzie (wyr. Sądu Najwyższego z 30 listopada 2000 r., I CKN 903/00, niepubl. oraz orzeczenie Sądu Najwyższego z 21 listopada 1945 r., III C 733/45, OSN 1948, Nr 2, poz. 30). On też obowiązany jest przytoczyć fakty uzasadniające ten interes, przy czym muszą być one udowodnione, a nie tylko uprawdopodobnione. Przyznanie tych faktów może być przyjęte za wystarczające tylko wtedy, gdy zachodzą przesłanki z art. 229 k.p.c. Dodać również wypada, że przepis art. 189 k.p.c. ma - w zakresie przesłanki interesu prawnego warunkującej zasadność powództwa - charakter materialnoprawny (wyr. Sądu Najwyższego z 3 kwietnia 2000 r., I CKN 582/98, niepubl.).

Wskazać także należy, iż Sąd obowiązany jest badać istnienie interesu prawnego powoda z urzędu. Pojęcie interesu prawnego powinno być wykładane z uwzględnieniem szeroko rozumianego dostępu do sądu w celu zapewnienia ochrony prawnej w takiej postaci, opartej jednak na istnieniu rzeczywistej potrzeby jej udzielenia (wyr. Sądu Najwyższego z 20 lutego 2003 r., I CKN 58/01, niepubl.). Ponadto musi on istnieć obiektywnie i uzasadniać zgłoszone żądanie.

Powództwo o ustalenie istnienia lub nieistnienia prawa lub stosunku prawnego jest, co do zasady, dopuszczalne tylko wtedy, gdy nie jest możliwe powództwo o świadczenie. Interes prawny nie zachodzi z reguły, gdy zainteresowany może na innej drodze osiągnąć w pełni ochronę swoich praw (wyrok Sądu Najwyższego z 22 listopada 2002 r., IV CKN 1519/00, niepubl.). Jeżeli zatem istnieje możliwość wystąpienia z powództwem o świadczenie to powód nie ma interesu w tym, aby w odrębnym postępowaniu domagać się ustalenia. Żądanie zasądzenia świadczenia implikuje bowiem żądanie ustalenia istnienia (bądź nieistnienia) stosunku prawnego lub prawa (wyrok Sądu Najwyższego z 25 września 2002 r., I CKN 1133/00, niepubl.). Interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c. z reguły nie zachodzi również wtedy, gdy osoba zainteresowana może w innej drodze, np. w procesie o ukształtowanie prawa lub stosunku prawnego, a nawet w drodze orzeczenia o charakterze deklaracyjnym, osiągnąć w pełni ochronę swych praw (zob. np. orzeczenie Sądu Najwyższego z 13 kwietnia 1965 r., II CR 266/64, OSP 1966, Nr 7-8, poz. 166 z aprobowaną glosą J. Klimkowicza; wyrok Sądu Najwyższego z 18 grudnia 1968 r., I PR 290/68, Biul. SN 1969, Nr 6, s. 106; wyrok Sądu Najwyższego z 6 czerwca 1997 r., II CKN 201/97, MoP 1998, Nr 2, s. 3). Rozważania dotyczące rozumienia interesu prawnego na gruncie kolizji powództw o ustalenie i powództw o zasądzenie świadczenia dotyczących tych samych podstaw faktycznych są adekwatne również do sytuacji, gdy dochodzący ochrony w procesie o ustalenie jest pozwanym w innym procesie o świadczenie. W takiej sytuacji ochrona powoda żądającego ustalenia jest możliwa na gruncie powództwa o zasądzenie skierowanego przeciwko temuż powodowi. Sytuacja taka również wyłącza potrzebę występowania z odrębnym procesem o ustalenie i, w konsekwencji, usuwa materialnoprawną przesłankę zasadności takiego powództwa (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 października 2013 r., I ACa 620/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 stycznia 2014 roku I ACa 866/13).

Dokonując zatem subsumpcji cytowanego art. 189 k.p.c. do ustalonego w niniejszej sprawie stanu faktycznego, w kontekście powyżej przytoczonych rozważań prawnych wskazać należy, że w niniejszej sprawie po stronie powódki nie została spełniona podstawowa przesłanka zgłoszonego roszczenia wobec pozwanego Funduszu (spełnienie której pozwala dopiero na badanie pozostałych przesłanek roszczenia), a mianowicie istnienie interesu prawnego w ustaleniu nieistnienia zobowiązania wynikającego z umowy z dnia 29 września 2012 r., przelanej cesją wierzytelności z dnia 16 maja 2013 r. zawartą pomiędzy pozwanymi, skoro istnienie tego zobowiązania może być badane w toczącym się przeciwko J. J. postępowaniu z powództwa (...) i Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. o zapłatę kwoty pieniężnej wynikającej ze spornego stosunku prawnego. W postępowaniu tym powódka będzie mogła bronić swych praw w takim samym zakresie jak w wypadku niniejszego postępowania o ustalenie nieistnienia stosunku prawnego. Analiza sprawy o sygn. akt VI Nc-e 2478104/13

prowadzonej przez Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wskazuje, że powódka, a w w/w sprawie pozwana, taką obronę podjęła. Zgłosiła tożsame okoliczności faktyczne oraz tożsame wnioski dowodowe. Istotą ww. postępowania o zapłatę jest bowiem ustalenie istnienia zobowiązania, wynikającego z umowy zawartej między powódką a pozwanym ad 1. Dodać również należy, iż w postępowaniu z powództwa Funduszu nie ma ograniczeń dowodowych.

Z tych też względów należało uznać, iż po stronie powódki nie istnieje interes prawny w domaganiu się ustalenia nieistnienia zobowiązania wynikającego z umowy cesji wierzytelności wobec pozwanego ad. 2. Na tej podstawie roszczenie powódki wobec Funduszu podlegało oddaleniu w całości.

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie także w stosunku do pozwanego Spółki z uwagi na brak po jej stronie legitymacji biernej. Należy bowiem zauważyć, że jakkolwiek nie budzi wątpliwość, że pozwana ta zawarła z powódką umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w zakresie dostarczania usługi dostępu do Internetu, która została rozwiązana, to podmiot ten nie jest już wierzycielem należności wynikających z tytułu tej umowy. Jak wynika z przedstawionej dokumentacji z wierzytelność ta została zbyta na rzecz (...) 1 F. z siedzibą w W.. Pozwana Spółka nie rości sobie praw do wierzytelności wynikających z tej umowy. Słuszny jest zatem zarzut braku legitymacji biernej podniesiony przez pozwanego, przesłanka bowiem interesu prawnego w ustaleniu nieistnienia zobowiązania wynikającego z zawartej 29 września 2012 roku umowy rozumiana jako potrzeba wyjaśnienia sytuacji prawnej powódki, po zawarciu umowy cesji wierzytelności nie dotyczy już relacji powódka – pozwany ad 1. W tej relacji nie zachodzi już wymagający wyjaśnienia konflikt odnośnie nieistnienia zobowiązania. Okoliczność, że to pozwany ad 1 zawarł z powódką umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych i był pierwotnym wierzycielem nie ma znaczenia dla oceny sprawy, albowiem istotny dla tej oceny jest stan istniejący w chwili zamknięcia rozprawy (art. 316 k.p.c.) z zastrzeżeniem możliwości zastosowania art. 192 pkt 3 k.p.c. Nie istnieje pomiędzy powodem a tym pozwaną Spółką realny konflikt wymagający rozstrzygnięcia wyrokiem sądowym. Sąd Rejonowy w pełni podziela stanowiska Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 15 marca 2013 r. V CSK 231/12, iż żądanie pozwu zgłaszane na podstawie art. 189 k.p.c. i zmierzające do ustalenia prawa lub stosunku prawnego (także negatywnie) musi być przez powoda sformułowane ze świadomością skutków, jakie w świetle obowiązującego prawa ma wywoływać prawomocny wyrok, a mianowicie, że będzie on wiążący w granicach wyznaczonych treścią art. 365 k.p.c. oraz tworzyć w relacjach między stronami stan powagi rzeczy osądzonej - art. 366 k.p.c. zatem wyrok korzystny dla powódki miałby moc powagi rzeczy osądzonej i jednocześnie moc wiążącą wyłącznie w odniesieniu do pozwanego ad 1. Zakaz badania podstawy roszczenia wynikający z normy art. 365 k.p.c. obejmowałby wyłącznie występujące w postępowaniu podmioty i nie ograniczałby aktualnego nominalnego wierzyciela – Funduszu – w kierowaniu wobec powódki roszczeń z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Żaden przepis nie wiąże z wyrokiem ustalającym nieważność umowy rozszerzenia skutków prawomocności rozstrzygnięcia na ten podmiot. W konsekwencji należało przyjąć, że powództwo wobec pozwanego operatora było także bezzasadne i podlegało oddaleniu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w pkt 2 na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z zasadą ponoszenia odpowiedzialności za wynik procesu, w relacji pomiędzy powódką a pozwaną Spółką. Powódka uległa w niniejszej sprawie w całości. Z tych względów Sąd nałożył na nią obowiązek zwrotu poniesionych przez pozwanego (...) S.A. w W. niezbędnych i celowych kosztów postępowania, które w niniejszej sprawie łącznie wyniosły kwotę 617 zł i obejmowały kwotę 600 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych) oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Nie znalazł natomiast Sąd podstaw do zasądzenia od powódki na rzecz pozwanego (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. kosztów zastępstwa procesowego.

Zgodnie z art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów, albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis ten ustanawiając zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu jest rozwiązaniem szczególnym, nie konkretyzuje on pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawiając ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu

okoliczności danej sprawy, sądowi (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 1973 r., II CZ 210/73, LEX nr 7366, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2000 r. III CK 221/05).

W niniejszej sprawie zaistniały dwie przesłanki do skorzystania z dyspozycji przepisu art. 102 k.p.c. w odniesieniu do pozwanego Funduszu. Po pierwsze powódka, jak wynika z ustaleń faktycznych, wielokrotnie domagała się od pozwanego wystąpienia z roszczeniem procesowym, w ramach którego mogłaby przedstawić sądowi własną wersję przebiegu zdarzeń i uchronić się przed niekorzystnymi skutkami działań podmiotu mieniącego się jej wierzycielem. Wprawdzie Fundusz ostatecznie z takim roszczeniem wystąpił w dniu 29 października 2013 r. to powódka wnosząc pozew w sprawie niniejszej w dniu 8 listopada 2013 r. o okoliczności tej wiedzieć nie mogła, skoro nakaz zapłaty otrzymała dopiero w styczniu 2014 r. Z punktu widzenia powódki wystąpienie z powództwem było zatem działaniem jak najbardziej racjonalnym. Po wtóre w sprzeczności z zasadami słuszności i rzetelności procesowej stała postawa procesowa pozwanego Funduszu, który wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 3 k.p.c., przeczył, iż nabył wierzytelność, której dotyczył spór. Naruszenie obowiązku wynikającego z powołanego przepisu było rażące biorąc pod uwagę, że uprzednio pozwany sam kierował żądania zapłaty do powódki i sam już wystąpił na drogę sądową o zapłatę dochodzonej kwoty. Przytoczenie okoliczności niezgodnych z prawdą uzasadnia zastosowanie w sprawie art. 102 k.p.c. i oddalenie wniosku pozwanego, który wygrał spór o zasądzenie kosztów sądowych.

Ze względu na powyższe motywy orzeczono jak w sentencji.